

Johannes 12:24-25

“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: ‘indien het tarwegraan in de aarde niet valt en sterft, zo blijft het alleen; maar indien het sterft, zo brengt het veel vrucht voort. Die zijn leven liefheeft, zal het verliezen; en die zijn leven haat in deze wereld, die zal het bewaren tot het eeuwige leven.’ ”

1 de weg van Jezus 2 de weg van Zijn volgelingen

Gemeente,

Wat een heerlijk iets. Als er belangstelling is voor de Heere Jezus en Zijn dienst. Als iemand die er niet bij opgevoed is, gaat vragen naar wie Jezus is. Als iemand belijdenis wil gaan doen en daarom nadenkt over belijdeniscatechisatie. Dat zijn heerlijke dingen.

Zoiets maken de discipelen mee in Johannes 12. Ze zijn met de Heere Jezus meegereisd naar Jeruzalem. En zojuist is Jezus ingehaald in Jeruzalem. Heel veel mensen zijn uitgelopen om Jezus te onthalen in de stad. De Farizeen zeggen elkaar: ‘Dit gaat niet goed, de hele wereld gaat Hem na’. En tijdens deze intocht in Jeruzalem zijn er ok enkele Grieken, heidenen dus, die naar Filippus toekomen. En zij zeggen hem: ‘Wij willen Jezus zien’. Heerlijk iets is dat. Grieken uit ver land die ook al belangstelling voor de Heere Jezus hebben. Filippus gaat ermee naar Andreas toe en zij gaan het Jezus vertellen. Er zijn ook al mensen uit Griekenland die belangstelling voor U hebben. Heerlijk iets toch?

Maar het antwoord van de Heere Jezus is dan wel ontnuchterend. Zet wel met beide benen op de grond. En is vooral eerlijk en op behoud gericht. Want hoe vaak zie je niet dat mensen enthousiast lijken te beginnen om Jezus te volgen, maar na verloop van tijd toch weer loslaten. Dat mensen vol goede moed belijdenis doen en enkele jaren later helemaal afhaken. En daar heeft Jezus niemand voor over. Daarvoor is ieders ziel en zaligheid Hem te lief. Daarom Zijn eerlijke antwoord. Want inderdaad, Hij zal verheerlijkt worden. Het zal Pasen worden. En Hij zal uit alle volken er velen, velen tot Zich trekken en Hij zal vele volgelingen krijgen. Maar dat zal wel gebeuren in een bepaalde weg. Met nadruk stelt Jezus dat voorop.

1 de weg van Jezus

Voorwaar, voorwaar zeg Ik u. Ik zal zijn als een tarwekorrel. Een tarwekorrel. Hoe is dat, wat bedoelt Jezus? Als een boer tarwe zaait op het land dan zie je meestal enkele weken en maanden later de stengels uit de grond komen en de lucht ingaan. En in de stengels komt een aar. En in de aar komen korrels. 30, 60 of 100 voudig. Eén korrel gezaaid en er komen er 100

voor terug. Dat is wat. Als dat met je geld zo zou gaan zou je 10.000 % rente krijgen. Maar hoe is dat gekomen? Die enorme vermenigvuldiging. Doordat die ene gezaaide korrel is gestorven in de grond. Die ene tarwekorrel heeft het leven gelaten. Bij aardappels gaat dat net zo: als u aardappels verbouwd in uw groentetuin dan vindt u als u aardappels steekt of rooit tussen de goede aardappels altijd één verrotte, zachte aardappel. De moederaardappel. Die was in de grond gepoot, die is gestorven en daarom zijn er een heel aantal goede aardappels gekomen.

Ik zal zijn als de tarwekorrel zegt Jezus. Ik zal verheerlijkt worden. Ik zal vele volgelingen krijgen. 10.000 en veel en veel meer. Een schare die niemand tellen kan. Maar hoe? Door Mijn leven te geven. Door als die tarwekorrel te sterven en Mij in de aarde te laten leggen. Door het sterven van Mij, de ene Tarwekorrel, zullen er 10.000 maal 10.000den Mij gaan volgen.

Dan moet dat sterven van de Heere Jezus een bijzonder sterven zijn. Een leven gevend sterven. Dan is Zijn sterven een ander sterven dan ons sterven. Want ons sterven geldt dat niet. Dat komt omdat wij sterven als zondaren. Wij sterven omdat wij zondaren zijn. Want sterven hoort op zich niet bij het leven. Wij zijn geschapen om te leven. Als ik hier een voorbeeld mag gebruiken: als jouw broertje van je moeder schaar krijgt. Om een tekenpapier mee te knippen. Maar wat doet je broertje? Die gaat met die schaar jou raak zitten steken. In je arm, je gezicht. Wat zegt je moeder dan tegen je broertje? Geef jij die schaar maar terug. Als je daar zo mee omgaat, geef hem dan maar weer hier. Kijk, wij krijgen het leven om God te verheerlijken en te eren. Maar wat doen wij? Wij steken God raak met onze zonden. Kwetsen en krenken Hem. Wat zegt Gods gerechtigheid? Geef het leven dan maar terug. Lever het maar weer in. Ik laat het je niet houden. Daarom sterven wij, vroeg, of wat later. Elk sterven, ook dat van iemand die 85 of 95 is geworden wil ons stilzetten: dat komt door de zonde. De zonde is in de wereld gekomen. In Adam en in jezelf. Sterven roept ons toe: de zonde is gekomen. Het grootste probleem van je leven is je zonde. Daarom is het de mens gezet te sterven en daarna het oordeel. Voor Gods rechterstoel. En als Gij in het recht zult treden en gadeslaan onze ongerechtigheden wie zal dan bestaan. Dat wil het sterven van een mens ons leren. Het is een roepstem

Maar Jezus' sterven is een heel ander sterven. Als Jezus sterft heeft Hij het oordeel gedragen. Gethsemané, voor Kajafas, voor Pilatus, naar Golgotha, aan het kruis- van God verlaten en dan zal Hij gaan sterven. Nadat hij alles heeft volbracht. En nooit op de zonde is ingegaan. Jezus gaat het sterven tegemoet als Overwinnaar. Jezus gaat het sterven tegemoet als Plaatsvervanger. Als Borg van Zijn Kerk. En omdat Jezus zó sterft verzoent Hij de schuld en ontvangt Hij de Heilige Geest. En wordt de profetie van Jesaja

53:10 vervuld: Als Hij Zijn ziel tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zo zal Hij zaad zien, nakomelingen, volgelingen zal Hij zien. Hij zal niet alleen blijven, maar zal veel vrucht dragen. Indien de graankorrel sterft, brengt zij veel vrucht voort. Hij zal velen tot Zich trekken. Dat zal gebeuren. Dat is niet misschien, dat is een mogelijkheid, dat geen afwachten. Dat hangt er niet van af of eer mensen zijn die dat willen, die iets kunnen met de dood van Jezus, nee Hij zál veel vrucht voortbrengen. Hij zal velen tot Zich trekken. Door Zijn dood, door Zijn sterven.

Dat betekent ten eerste: deze Jezus laat Zich verkondigen. Deze Jezus wordt in het Woord, in de prediking ons aangeboden. Dat in de gestorven Zaligmaker de verzoening ligt van onze zonden en in de gestorven Zaligmaker de gave van de Heilige Geest. Dat in Zijn dood het leven ligt. Het leven met God, het verzoende leven, het vernieuwde leven, het leven met God, het eeuwige leven. In Zijn dood is het te vinden. O kom tot Hem. En vindt leven in Zijn sterven. Want ons leven is op weg naar het sterven. Naar een verschrikkelijk sterven. Een sterven vanwege de zonde. En daarna het oordeel. Dat geldt ook u, ook jou.

En door deze prediking trekt Jezus tot Zich. Zo trekt Hij zondaren tot Zich, stervelingen tot Zich. Weet u daarvan? O Heere Jezus, mijn sterven zal vreselijk zijn. Mijn sterven komt door de zonde. En mijn sterven brengt me voor Gods rechterstoel. En dat loopt verkeerd af. Uitvluchten heb ik niet meer. Niet aan denken is zo'n uitvlucht. Niet zo zwaar aan tillen is zo'n uitvlucht. Het zal voor mij toch wel niet, is een andere uitvlucht. Alle uitvluchten afgesneden. En de Toevlucht bleef over. Kom tot Mij, kom tot Jezus! Uw dood is leven, Uw sterven geeft leven. Uw verzoenend sterven is het rustpunt van mijn hart. En geeft leven. Leven met God, liefde tot U, leven in eeuwigheid.

Zo zal Jezus veel vrucht voortbrengen. Hij zal zaad zien, nakomelingen krijgen. Bent u er ook al bij, hoor je daar ook al bij?

Dat betekent ten tweede dit. Wie gelooft die weet: Jezus moest voor mij sterven. Alleen doordat Jezus voor mij de dood is ingegaan, ben ik tot geloof gekomen. Ik leef, maar het heeft Zijn leven gekost. Voor mijn leven, geloofsleven, moest Hij sterven, de dood sterven. In het geloof krijgt je hoogmoed een knak. Wordt je hoogmoed gebroken. Als een rietstengel die geknakt is. O en die waait wel weer eens op, de lucht in, maar valt toch weer neer, geknakt. Ik heb Jezus' dood gekost. Mijn zonden hebben Jezus' dood nodig gemaakt. Dat stempelt je leven met ootmoed en berouw.

En datzelfde geloof mag het weten: Jezus wilde voor mij sterven. Zo lief moet Hij mij hebben, dat Hij Zijn leven voor mij wilde geven. En die liefde

is opgekomen uit Zijn hart. Ik heb die liefde niet opgewekt, niet opgeroepen. Ik riep alleen Zijn ongenoegen en Zijn wraak op, maar Hij heeft mij liefgehad. Zo liefgehad dat Hij Zijn leven voor mij gaf. Die Zichzelf voor mij gegeven heeft. Tot in de dood, de dood aan het kruis.

Geloofsleven is één levenslange oefening in ootmoed en verwondering. Dat is de levenslange les. Die je nooit achter je laat zolang je hier op aarde bent. En je komt er helemaal nooit bovenuit. Als je groeit groei je er steeds dieper in.

Wij willen Jezus wel zien. Heerlijk iets. Maar eerlijk is eerlijk. Hem volgen is geen leven van zelfbevestiging en hoogmoed. Het is een leven van ootmoed en verwondering. Leven uit Zijn dood, aan Zijn dood te danken. Leven met een knak. Een zalig knak van je hoogmoed.

2 de weg van Zijn volgelingen

Het antwoord van de Heere Jezus bestaat echter uit twee delen. Zoals Calvijn ook zegt dat Jezus twee handen heeft. De hand van Zijn verzoening, vrede met God. En de hand van Zijn vernieuwing, van het wandelen met God. Verzoening, vergeving, én vernieuwing, navolging. Waarin Hij zal Zijn gelovigen Zijn beeld gelijkvormig maakt. Zoals de korrels in de aar lijken op de korrel die gezaaid werd.

Daarom volgt vers 25. Wie zijn leven liefheeft zal het verliezen, wie zijn leven haat zal het bewaren ten eeuwigten leven. En het is opmerkelijk hoe vaak Jezus dit in verband met Zijn Eigen sterven heeft benadrukt. Twee keer in Mattheus (10:39 en 16:25) éénmaal in Marcus (8:35) en driemaal in Lucas (9:24, 14:26, 17:33) En bijna steeds in verband met Zijn lijden, in het verlengde van een lijdensaankondiging. In Lucas 14:26 het meest uitgewerkt: En vele scharen gingen met Hem; en Hij, Zich omkerende, zeide tot hen: Indien iemand tot Mij komt en niet haat zijn vader, en moeder, en vrouw, en kinderen, en broeders, en zusters, ja, ook zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn. En wie zijn kruis niet draagt, en Mij navolgt, die kan Mijn discipel niet zijn.

Wat bedoelt Jezus er dan mee? Nou het gaat erom: wat vindt je het belangrijkste in je leven? Nu, voor Jezus Zelf was dat de wil van Zijn Vader. Of anders gezegd: de zaligheid van zondaren. Die was voor Hem zo belangrijk dat Hij Zijn leven daarvoor wilde geven. Als Jezus Zijn Eigen leven het belangrijkste had gevonden dan had Hij gezegd: Vader, Uw wil kan Ik niet doen, wil Ik niet volbrengen. Ik wil blijven leven op aarde. Dan had Hij daarmee ook gedacht: zondaren in Meerkerk, uw zaligheid wil Ik niet voor zorgen, want daarvoor zou Ik moeten sterven en dat wil Ik niet, Ik wil blijven leven. Jammer van uw

zaligheid, maar dat wil ik er niet voor overhebben. Maar dat heeft Jezus niet gedaan: Hij gaf Zijn leven voor de wil van Zijn Vader en de zaligheid van zondaren.

En in het leven van wedergeboorte maakt Hij aan Zijn beeld gelijk. Dat moeten die Grieken wel weten. Dat iemand wel weten die belangstelling voor Jezus heeft. Die belijdenis wil doen. Dat het leven met Jezus een leven is van zelfverloochening, waarin je leven niet meer het belangrijkste is. Want anders zul je een keer terugkeren, omdraaien en weglopen.

Dat houdt en ten eerste in: want wie zijn leven liefheeft die zal het verliezen. Daar bedoelt Jezus mee. Het leven en alles waarvan je in dit leven genieten kan en mag. Je levensgeluk op aarde. In de mooie dingen die God geeft. Je geniet van een stukje zelfontplooiing, van dingen waar je voldoening uithaalt. Je geniet van eten en drinken, van relaties, huwelijk, gezin, familie, vrienden. Je leven. Je levensgeluk, dat God je geeft.

Maar nu gaat het erom: Als je dat leven liefhebt, het meest liefhebt, boven alles liefhebt, dan zul je het eeuwig verliezen. Als je je relatie niet wilt opgeven, al weet je dat hij je van de Heere aftrekt. Als je je telefoongebruik niet wilt veranderen, al weet je dat het je bij de Heere vandaan houdt. Als je je goede naam niet wilt niet opgeven, ook al moet je je principes opzij zetten. Als je iets zo leuk vindt dat je er niet tegen wilt strijden naar Gods bevel. Want je hebt het leven zo lief, het genieten in het leven, het levensgeluk zo lief, dat je er geen afstand van wilt doen. Dan zul je het eeuwig verliezen. Er eeuwig niks van overhouden. Eeuwig arm zijn en ellendig, onbeschermd in de eeuwige pijn. Als je je leven liefhebt en er niks van af wilt staan voor Gods wil en de dienst aan je naaste. Wie strijd, lijden, zelfverloochening wil ontlopen en wil houden wat hij heeft, die volgt Jezus niet, die gaat precies de andere kant op. Die wandelt niet naar de hemel, maar naar de hel.

Wie zijn leven liefheeft boven alles. Die leeft als een emmer water die je op een heuveltop naar beneden giet. Dat water stroomt om alle verhogingen heen, om alle hobbels heen, het zoekt de makkelijkste weg naar beneden toe. Om de hindernissen, om de hobbels heen. De makkelijkste weg naar beneden. Naar beneden.

Dat is wel helemaal de geest van de tijd. Want die kent alleen maar deze wereld. Een eeuwigheid weet men niet meer van. En je moet daarom hier aan je trekken komen, je moet hier en nu genieten van het leven. Leuke dingen doen is het hoogste doel. Je lijst met dingen die je wilt meemaken in het leven, je bucketlist, moet je af werken en je niet tegen laten houden. Je leeft maar één keer, dus geniet! Levensgevaarlijk!

Dat houdt ten tweede in wat Jezus daarna zegt: die zijn leven haat. Dat betekent hier: niet het belangrijkste vindt. Niet het aller voornaamste vindt. En dat staat wel haaks op onze cultuur. Zeker, het staat haaks op onze zondige natuur, dat is altijd zo geweest en zal altijd zo blijven, maar het staat in onze samenleving ook nog haaks op de geest van de tijd.

Maar Jezus zegt: wie zijn leven haat, wie zijn leven, zijn levensgeluk niet het belangrijkste vindt. Dat leert Jezus je. Allen die Hij tot Zich trekt die maakt Hij Zijn beeld gelijk. Je leven, je levensgeluk wordt ondergeschikt aan Gods wil. Je leer afleggen alle last die ons omringt zegt Hebreëen 12. Zoals die hardloper in het atletiek stadion. Die heeft geen dikke jas aan, en geen bagagekoffer in zijn hand. Nee, Hij wil lopen, de loopbaan kunnen halen. En alles wat hem daarbij hindert heeft hij afgelegd. Want hij wil de loopbaan lopen.

Dat leert Jezus: de loopbaan lopen. Van Gods wil. En wat daarbij hindert of blokkeert dat moet weg. Ook al geeft het me levensgeluk en genoeg. Als mijn vekering me hindert of zal hinderen om God te dienen dan maak ik het uit. Als mijn telefoon me hindert om God te zoeken, dan leg ik hem weg, uit mijn slaapkamer. Als mijn goede naam in mijn vakgebied me hindert om Gods wil te doen, dan moe die er maar aan gaan, mijn goede naam. Als iets wat ik zo leuk vindt, me afhoudt van God en Zijn dienst, dan moet het weggesneden worden. Je neemt je kruis op je, je strijdt tegen je zonden. De zonde die me wil aanvallen en in verzoeking brengen, die bestrijd ik, die verklaar ik de oorlog.

Gods wil heb ik lief. Gods Naam en eer heb ik lief. En mijn leven is daaraan ondergeschikt. Mijn levensgeluk, levensgemak is ondergeschikt aan Gods wil en Gods rijk.

Dat is het leven des geloofs. Dat is het leven achter Jezus aan. Dat moesten die Grieken wel weten. Dat moeten mensen wel weten die belangstelling tonen, die belijdenis willen doen. Niet omdat Jezus je niet hebben wel, maar omdat Hij je echt en voorgoed hebben en houden wil.

Dat is een leven van zelfverloochening, strijd, kruis dragen. Dat is Jezus volgen, al is het op afstand, met vallen en weer opgericht worden. En dat leven heeft zijn meeste kracht als het dicht bij Jezus is. Dichtbij Zijn dood en sterven. Dichtbij het zicht op Zijn liefde voor mij. Hoe Hij Zichzelf gaf en Zijn leven niet liefhad, maar overgaf voor mij. Hoe meer ik daarvan zie, hoe meer liefde en kracht ik ontvang om mijn leven niet lief te hebben boven alles, maar Gods wil. Het is geloofsleven. Geloof: ziende op Hem.

En zo zijn er christenen in andere delen van de wereld die hun leven niet liefhebben boven alles. En hun werk niet, hun gezin niet, hun man of vrouw niet. Want als zij voor de keuze gesteld worden: Jezus verloochenen of hun huis, gezin, vrouw kwijtraken dan kiezen ze het laatste. Ze hebben hun leven niet lief. God en Zijn wil hebben zij lief. Laat ons dan bidden: leer het ook mij, Uw kracht is groot genoeg om ook mij dat te leren in mijn situatie hier en nu.

Wie zijn leven niet liefheeft in deze wereld, die zal het bewaren tot in het eeuwige leven. Tot in het eeuwige leven. Want Jezus zegt: Waar Ik ben zal ook Mijn dienaar zijn. Na het lijden de heerlijkheid. Na de zelfverloochening de verheerlijking. Het is duizend keer beter: beter arm weg naar de hemel, dan rijk op weg naar de hel. Beter arm naar de Heere toe leven, dan rijk van Hem vandaan.

Tenslotte: dan geldt het ook van Gods kinderen: dat hun sterven vrucht zal dragen. Natuurlijk niet in die zin als je het sterven van de Heere Jezus, maar wel als middel dient. Misschien weet je het wel van je oma of opa. Die de Heere vreesde en diende en stierf. En dat dat sterven voor jou tot zegen is geweest. Misschien ligt dat zaad nog op de bodem van je hart. Je hebt het overspoeld, overheen geleefd, weggedrukt, maar wees eens eerlijk: zo leven en sterven is toch verreweg het beste en rijker dan hoe je nu leeft?

En als ik zelf sterf, sterven zal, dan mag het mijn gebed zijn: Heere, laat mijn sterven vrucht dragen. Misschien voor hem of haar die ik met en tijdens mijn leven niet heb kunnen overtuigen. Laat dan mijn sterven het middel mogen zijn voor mijn kind, mijn kleinkind, mijn man of vrouw. Dat uit mijn sterven leven geboren zal worden. Om Jezus wil. Het tarwegraan.

Amen